

[Paabøl.]

byggeri og derfra spredt sine virkninger til hele erhvervslivet. I 1954 blev der således udbetalt 601 mill. kr. i statslån til boligbyggeri, og vi har passeret de 3 milliarder kr. i samlet udlån.

I dette byggeri har de sociale boligselskaber spillet en dominerende rolle. Ved de ændringer, der fandt sted i boligstøtteloven i foråret, blev bevillingsbeløbene i de 4 år, loven gælder for, begrænset til henholdsvis 335 mill. kr., 315 mill. kr., 300 mill. kr. og 300 mill. kr. Heraf reserveredes der de sociale boligselskaber halvdelen, medens byggeriet efter lovens kapitel V A — tidligere kapitel VIII a — kun fik 27,5 pct. Dette har bevirket, at de midler, der er til rådighed for byggeri efter kapitel V A, nu er opbrugt, ikke alene for indeværende finansår, men også for det kommende finansår, så at der ikke kan reserveres midler til byggeri efter kapitel V A før efter 1. april 1957.

Byggeriet efter kapitel V A er jo den fornuftigste og rimeligste form for offentligt udlån til byggeriet. Medens lånegrænsen for de sociale boligselskabers vedkommende nu er 94 pct., er den for det private byggeri efter kapitel V A 75 pct. Det vil med andre ord sige, at bygherren selv skal tilvejebringe de 25 pct. af byggesummen, og efter min opfattelse får man ikke styr på byggeriet, før man igen sætter det princip i højsædet, at man skal „have penge med hjemmefra“, når man skal bygge. Dertil kommer, at byggeriet efter kapitel V A ikke forud skal godkendes; derved undgår man megen tomgang og tidsspilde. Byggeriet efter kapitel V A er langt det billigste for staten. Lånene forrentes med 4,5 pct. og 5 pct., altså 1—2 pct. under markedsrenten, men til gengæld ydes der ikke driftstilskud; driftstilskuddet for sociale boligselskaber er jo for en lejlighed på 85 m² og derover 935 kr. om året, som skal udredes over en længere årrække. Dertil kommer det forhold, som jeg ikke tror alle i denne sal er klar over, at der kan bygges dobbelt så mange huse efter kapitel V A for det samme bevillingsbeløb — jeg foretrækker at udtrykke det således, at der kan bygges lige så mange lejligheder for det halve bevillingsbeløb, idet den gennemsnitlige lånestørrelse pr. lejlighed ved byggeri efter kapitel V A kun er halvt så stor som ved det sociale byggeri.

Efter boligministeriets oplysninger var den gennemsnitlige størrelse af statslånet pr. lejlighed ved anvisning til udbetaling i 1954 i det sociale etagebyggeri 26 567 kr. og i det sociale parcelbyggeri 27 192 kr., medens det i det private parcelbyggeri efter det da gældende kapitel VIII a kun var 13 787 kr., altså ca. det halve. Der må derfor efter min opfattelse omgående ske en ændring af fordelingen for den resterende del af boligstøttelovens løbetid, så at der kan komme flere penge frem til det private byggeri efter kapitel V A. Det er det, der har givet mig anledning til at stille mit spørgsmål:

„Er ministeren i anledning af, at bevillingsbeløbene i henhold til boligstøttelovens kapitel V A er opbrugt ikke alene for indeværende finansår, men også for næste finansår, villig til at stille forslag om, at en del af de til sociale boligselskaber reserverede beløb overføres til byggeriet efter kapitel V A?“

Boligministeren (Kjærboel): Det ærede medlems spørgsmål til mig, om jeg er villig til at stille forslag om, at en del af de til de sociale boligselskaber reserverede beløb overføres til privat byggeri med finansiering efter boligstøttelovens kapitel V A, må jeg besvare med et nej. Fordelingen af lånemidlerne er fastlagt i boligstøtteloven af 14. april 1955, som var resultatet af et politisk forlig. En favorisering af byggeri efter kapitel V A på det sociale byggeris bekostning vil betyde en favorisering af det dyre byggeri.

Dertil kommer, at antallet af ansøgere til lån efter kapitel II er større end antallet af ansøgere efter kapitel V A. En ændring af forholdet mellem de to kategorier vil betyde en social forringelse af vor bolig-situation, da bolignøden utvivlsomt er størst blandt de mindrebemidlede. I tillid til, at det sociale byggeri kunne regne med at disponere over de rådighedsbeløb, som af det høje ting for mindre end et år siden er tildelt det, er der i vid udstrækning bestilt endelige projekter med henblik på de kommende år. Der især er truffet aftaler med kommunalbestyrelser, i flere tilfælde langtidsaftaler, hvis annullering ville medføre betydelige økonomiske tab. Forudsætningen